

Nagy Gábor

Találkozás, évek múltán

Nem hittem volna, hogy valaha szócikké
vállik testem szótárában: *előregedni*.
Előregedni tőled. Hogy a húsz év előny
nemhogy fölényre nem magasodik,
lassanként porlad megadássá.
Hogy egyszer majd, mintha Hollywoodban
rendeznék, egymásba ütközünk
egy nagykörúti sarkon, s egyszeriben
a szégyen hidegzuhanya szakad rám,
hogy harminchét évesen is kamasz voltam,
kamasz hozzád, a tizenhét éves nőhöz.
Hogy nem vettelek elég komolyan ahhoz,
ne a féltve őrzött amuletted legyek,
miközben, a véletlenek statisztája,
mindvégig főszerepre vágytam,
korosodó körúti csavargó...
Az a legleverőbb fölismerés, hogy te
ezt így, akkor is, a legnagyobb
bizonytalanságban is pontosan tudtad,
s átláttál – nem, nem rajtam, mi a körülmények
foglya voltunk: – a szitán.

Ha producere lehetnék ennek
az önkéntelenül is valótlán találkozóznak,
csak annyit kérnék a nagy hatalmú
Rendezőtől, aki egészé darabolja életünk
silány drámáját, vágja ki azt a dermedt
pillanatot, amikor a megértés nyugodt
derűje illan át még mindig hamvas arcodon.
Légy könnyörületos.

NAGY GÁBOR (1972) költő, irodalomtörténész. A *Hitel* kritikai rovatának szerkesztője.

VII. szimfónia

1

Mosolyogtál a négyes-hatoson,
fejeden kislányos, bóbitás sapka,
megszólítsalak? Te vagy-e vajon,
vagy csak egy játszi múlt-darabka?

A villamos üvegén tükröződő
arcomra ismertél, én bemutatlak
fiamnak, ő a Dunán siklóernyőző
sirályt bámulta, míg szóval tartottalak.

*Ki volt ez a néni?, tizenegy éves
fiam fejét leszegte, Régi jó barát; –
valamikor megtanulod, hogy megvess*

érte: ő volt egyik válóokom,
tizenkilenc volt akkor még – nahát,
máig borzongva vállát csókolom...

2

Most meg olyan független és külön-test,
mintha mosolya is kényszeredett
volna, pedig nem az – szándék, mögöttes
nincs benne, megszelídült szeretet

az, a vágytalanság derúje,
egyszerre szertelen derű s komoly.
Mint akinek hozzám még iránytúje
van, de karjaimba már nem omol.

Mindegy, miről fecsegtünk, elkerülve
mind, aminek köztünk még tétje van.
Néztünk egymás szemébe – vigasztalan.

Mint aki a múltban csak szemlesütve
ténfereg, én nem láttam semmit
belőled, nem láttam a semmit.

3

Azért örök kapocs köztünk Csupak.
A szél kibontott gyűrt vitorlát,
bonyolult melltartókapcsokat.
Köztünk az a húsz év „nem vala” korlát,

gátlástalanul egykorúak voltunk.
Szerelemittas gátlástalanok.
Mi voltunk, egyívású volt mivoltunk,
egymásnak okozata – és az ok.

Voltál az egyetlen nő, voltál Anna,
én meg a rajtakapott rosszfiú,
egymás képtelenségére riadva

sütött be a nap hotelszobánkba,
büszke voltam, diadalmas, hiú,
nem gondoltunk hogyan-továbbra...

4

Gyógytornász lettél, pszichológus,
és egy idegen férfi ugyanúgy
tudja, melyik a déli pólus
testeden, mely érintésre gyúl.

Önálló egzisztenciád van.
Erőt vett rajtad a mindennapi.
Úgy állsz itt az átmeneti kabátban,
mint aki nem akar semmit se mondani.

A Jászain, kezemben a fiam
keze, vakon lépdeltem át a zebrán.
Hallgattunk így, apák, már annyian,

kézen fogva is gyámoltalanok.
Mint ki múltjába visszaandalog,
s könyörög: egyszer még ne vess rám.

Húsvét

Betévedt hozzám egy dongó,
napszín-fekete szédült bolygó.
Hírt hozott a csodáról,
április porzott potroháról.

Macskafű

Szokásaihoz a macska hú.
Tálja helyett nyal csöpögő csapot,
s hiába a fölkínált macskafű,
rágcsál tulipánt macskamód.

